

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6918202377
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6918202377.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Janky Benkovičovej a Mgr. Martina Štubniaka, v spore žalobcu Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným 1/ M. Y., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Y. XXX, 2/ I. Y., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom P. nad M. XX, o zaplatenie sumy 15.467,27 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 12Csp/77/2018-74 z 24. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v druhom výroku a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok) p o t v r d z u j e .

II. Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rimavská Sobota, ako súd prvej inštancie (ďalej len „okresný súd“, resp. „súd prvej inštancie“, event. „prvoinštančný súd“), odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 24. 10. 2018 uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 15.076,30 Eur s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 14.879,71 Eur od 01. 06. 2018 do 18. 06. 2018 a zo sumy 14.798,01 Eur od 19. 06. 2018 do zaplatenia v splátkach po 100,- Eur mesačne, splatných vždy do 25. dňa každého mesiaca počnúc prvým mesiacom po právoplatnosti rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (prvý výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (druhý výrok). O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal voči žalovaným 1/, 2/ náhradu trov konania v rozsahu 94,94 %, ktoré trovy sú žalované 1/, 2/ povinné zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne (tretí výrok).

2. Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa v konaní domáhal uloženia povinnosti žalovaným zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 15.467,27 Eur s 5,69 % p. a. úrokmi za úver zo sumy 14.526,25 Eur od 01. 06. 2018 do zaplatenia, s 5 % p. a. úrokmi z omeškania zo sumy 14.879,71 Eur od 01. 06. 2018 do zaplatenia s tým, že žalovaná suma 15.467,27 Eur pozostávala z istiny 14.526,25 Eur, z nezaplatených úrokov za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 353,46 Eur, z 5,69 % p. a. úroku za úver od 17. 01. 2018 do 31. 05. 2018 vo výške 309,27 Eur a z 5 % p. a. úroku z omeškania od 17. 01. 2018 do 31. 05. 2018 vo výške 278,29 Eur. Žalobca žalobou uplatnený nárok odvodzoval zo Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX zo dňa XX. XX. XXXX, na základe ktorej bola so žalovanými 1/, 2/ uzavretá Zmluva o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere dňa XXXXXXXX X XX (ďalej aj „Zmluva“), v súlade s ktorou žalobca poskytol žalovaným medziúver vo výške 15.000,- Eur v troch splátkach, ktorý sa zaviazali splácať v mesačných splátkach vo výške 95,76 Eur. Z dôvodu porušenia podmienok Zmluvy žalobca vyhlásil dňa 16. 01. 2018 mimoriadnu splatnosť úveru po tom, čo žalovaných písomne vyzval listom zo dňa 08. 12. 2017 na doplatenie omeškaných splátok.

3. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 517 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 9 ods. 2, 3, 4, 5, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia Zmluvy (ďalej aj „Zákon o spotrebiteľských úveroch“, resp. „zák. č. 129/2010 Z. z.“), § 497 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 310/1992 Zb. o stavebnom sporení (ďalej len „zák. č. 310/1992 Zb.“). Predmetnú Zmluvu podrobil kontrole či obsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 Zákona o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že náležitosti požadované zákonom spĺňa. Na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že žaloba je čiastočne nedôvodná, a to v rozsahu, ako uviedol v prvom výroku a žalobcovi priznal spolu sumu 15.076,30 Eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 14.444,55 Eur, zo sumy nezaplatených úrokov za úver ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti vo výške 353,46 Eur, sumy úrokov z omeškania za dobu od 17. 01. 2018 do 31. 05. 2018 vo výške 278,29 Eur, 5 % úrokov z omeškania ročne z dlžnej sumy 14.879,71 Eur od 01. 06. 2018 (ako žiadal žalobca) do 18. 06. 2018 a zo sumy 14.798,01 Eur (suma znížená o sumu zaplatenú žalovanými vo výške 81,70 Eur) od 19. 06. 2018 do zaplatenia. V časti vyčísleného úroku z úveru vo výške 309,27 Eur, ako aj v časti úroku z úveru vo výške 5,69 % ročne zo sumy 14.526,25 Eur od 01. 06. 2018 do zaplatenia, ako aj ohľadom sumy 81,70 Eur zaplatenej žalovanými po podaní žaloby na účet žalobcu a to dňa 18. 06. 2018 žalobu zamietol. Uzavrel, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru v zmysle platnej právnej úpravy patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. V prípade, ak dlžník nevráti jednorázovo zosplatenú sumu, nastáva protiprávny stav, kedy už dlžník nemá právo (právny titul) disponovať s poskytnutými finančnými prostriedkami, s čím zákon spája sankciu, ktorou je povinnosť uhradiť veriteľovi úrok z omeškania. S takýmto protiprávnym stavom však nie je možné spájať odplatné plnenie (úrok za požičané peniaze), ktoré je možné spájať iba so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov v súlade s podmienkami úverovej zmluvy. Za takýto stav oprávnenej držby požičaných finančných prostriedkov možno považovať iba stav do zosplatenia celého úveru, keďže zosplatením úveru dlžník právo držať požičanú sumu stráca. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR vo veci 4Obz 143/98 a ako aj rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/190/2014 zo dňa 30. 06. 2015, podľa ktorých po zosplatení úveru niet dôvodu na to, aby veriteľ inkasoval aj úroky za poskytnutie úveru.

4. O trovách prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu žalobcu v konaní mu priznal náhradu trov konania vo výške 94,94 % (žalobou sa domáhal zaplatenia sumy 15.467,27 Eur, priznaná bola suma 15.076,30 Eur, t. j. úspech 97,47 % - neúspech 2,53 %, zamietnutie ohľadne sumy 81,70 Eur a úrokov 309,27 Eur, spolu 390,97 Eur = 94,6 % celkový úspech žalobcu).

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie voči proti druhému výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol, čím je zároveň dotknutý aj závislý výrok o trovách konania (tretí výrok). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP v súvislosti s dôvodmi nepriznania ním uplatňovaného úroku za úver po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, inú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP a nesprávne skutkové zistenia podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP. Uplatnený nárok veriteľa na zmluvný úrok za úver od poskytnutia peňažných prostriedkov až do ich reálneho vrátenia (nie len do momentu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti) vyplýva priamo z ObZ a nevylučujú ho ani žiadne ustanovenia OZ, či ustanovenia iného právneho predpisu prijatého na ochranu spotrebiteľa. Odkázal na ustanovenia § 497, § 502, § 503 ObZ, § 16 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z.. Úrok je cena peňazí a nemožno teda súhlasiť s názorom, že po vyhlásení mimoriadnej splatnosti právo na zaplatenie úroku neprináleží. Účelom § 565 OZ je poskytnúť veriteľovi právne prostriedky na jeho ochranu pre prípad omeškania dlžníka s plnením splátok, nie zhoršenie jeho postavenia oproti postaveniu, ktoré mal len pred uplatnením práva podľa citovaného ustanovenia. Súd prvej inštancie povýšil princíp zvýšenej ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany nad princíp právnej istoty, čo je nepripustné v právnom štáte. Vyčítal prvoinštančnému súdu neuvedenie konkrétneho ustanovenia právneho predpisu, ktoré by jeho nárok na úrok po vyhlásení mimoriadnej splatnosti vylučovalo a navyše vychádzal z rozhodovacej činnosti súdov, ktorú nemožno považovať za záväznú, pričom neprihliadol na komplexnú právnu úpravu Zmluvy o úvere obsiahnutú v ObZ. Na podporu svojich tvrdení poukázal na iné rozhodnutia súdov, ktoré mu nárok na

úrok za úver po splatnosti priznali (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/20/201 - 149, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/36/2018, sp. zn. 12Co/71/20017).

7. Žalovaní 1/, 2/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a §381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku a v závislom výroku o trovách konania (tretí výrok), podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Po preskúmaní obsahu spisu odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo veci nie je dôvodné. Krajský súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pretože tento vykonal v prejednávanej veci dostatočné dokazovanie, skutkový stav zistil správne a z tohto vyvodil aj správny právny záver.

11. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaných zaplata istiny vo výške 15.467,27 Eur s príslušenstvom. Na základe Zmluvy o stavebnom sporení č. XXXXXXXX X XX uzatvoril žalobca so žalovanými 1/, 2/ ako dlžníkmi dňa 27. 06. 2016 Zmluvu o medziúvere a stavebnom - spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej poskytol žalovaným mimoriadny medziúver č. XXXXXXXX X XX vo výške 15.000,- Eur. Žalobca vyhlásil dňa 16. 01. 2018 mimoriadnu splatnosť úveru. Ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru bola výška dlhu žalovaných 15.286,51 Eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 14.853,05 Eur, z nezaplatených úrokov za úver vo výške 353,46 Eur, z nezaplatených poplatkov za úver vo výške 80,- Eur , ktoré si žalobca neuplatňoval.

12. Zmluva o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere uzatvorená medzi žalobcom ako veriteľom a žalovanými 1/, 2/ ako dlžníkmi je špecifickým zmluvným typom, upraveným v zák. č. 310/1992 Z. z.. Stavebným sporením sa podľa § 2 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona rozumie aj poskytovanie úverov stavebným sporiteľom zo zdrojov fondu stavebného sporenia na stavebné účely, uvedené v § 11 ods. 1. Svojou podstatou ide o úverovú zmluvu, na náležitosti ktorej treba aplikovať z dôvodu tzv. absolútneho obchodu ustanovenie § 497 ObZ. Ide o spotrebiteľský právny vzťah, podliehajúci aj právnej úprave § 52 a nasl. OZ; v prípade dualizmu právnej úpravy tej z nich, ktorá je pre spotrebiteľa priaznivejšia. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/14/2014 z 21. 04. 2015, v ktorom Najvyšší súd SR uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety OZ, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Z uvedeného dôvodu okresný súd správne aplikoval ustanovenia OZ o spotrebiteľských zmluvách, avšak nesprávne ustálil, že sa jedná o Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, hoci to žalobca sám uvádza v názve aj v článku XI. Zmluvy (č. I. 12); toto pochybenie však nezakladá dôvod na zmenu alebo zrušenie inak správneho záveru okresného súdu v prejednávanom spore.

13. Žalobca deklaroval vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce aj v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie [§ 365 ods. 1 písm. h) CSP].

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

15. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vec posúdil podľa príslušných zákonných ustanovení a preto sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie uvádza odvolací súd k odvolacej námietke žalobcu o nepriznaní úrokov po zosplatnení úveru nasledovné skutočnosti.

17. Žalobca v odvolaní odvodzuje svoj nárok z ustanovenia 502 ods. 1, § 503 ods. 3 ObZ.. K uvedenému treba uviesť, že z hypotézy normy nevyplýva do kedy je dlžník povinný platiť úroky v prípade zosplatnenia úveru. Ustanovenie § 503 ods. 3 ObZ neupravuje situáciu po zosplatnení úveru veriteľom. Ani ustanovenie § 503 ods. 1 ObZ nerieši otázku za aké obdobie sa platia úroky.

18. Dohodnuté úroky sú cenou za oprávnenie užívať veriteľov kapitál počas dohodnutej doby. Keďže, ale po zosplatnení úveru dlžník už toto oprávnenie nemá, nemôže byť povinný zaň platiť. Odvolací súd udáva, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav, že požičaná suma istiny sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav (poskytnutia lehoty na postupné splácanie) patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomfortný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo Zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navyšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis. V danom protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z.

19. K tvrdeniu odvolateľa v odvolaní, že dlžník získa výhodnejšie postavenie, odvolací súd udáva, že veriteľ pristúpil k zosplatneniu úveru, t. j. vybral si jednu z možností, ktoré mu umožňuje zákon, mohol však využiť iné zákonné prostriedky, napr. ponechať vzťah bez zmeny, odstúpiť od zmluvy. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní pozície dlžníka, ktorý by podľa niektorých názorov porušením povinnosti získal výhodnejšie postavenie oproti dlžníkom, ktorí svoje záväzky plnia riadne, nakoľko sa zbavil povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie (úroky) je potrebné brať do úvahy aj následok tohto porušenia, ktorým je skoršia ako pôvodne dohodnutá splatnosť celej pohľadávky. Dlžník v tomto prípade síce nemá povinnosť platiť (zmluvné) úroky, na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť celý dlh naraz a skôr, ako bolo pôvodne zjednané. Z pozície veriteľa to znamená, že síce stráca nárok na úroky, ale na druhej strane veriteľ má nárok na zaplatenie celého dlhu naraz bez čakania na jeho úhradu, ako je to v prípade postupného splácania. Otázka rýchleho vymoženia dlhu je spojená s predzmluvnou aktivitou (zisťovanie platby schopnosti klienta) a zabezpečením úveru.

20. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na názory vyslovené v iných rozhodnutiach krajských súdov vydaných v obdobných veciach vo vzťahu k dôvodnosti nároku na úrok z úveru po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru odvolací súd uvádza, že s prihliadnutím na čl. 3 základných princípov CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax treba zahrnúť rozhodnutia dovolacieho súdu, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia všeobecných súdov pod tento pojem nespádajú.

21. Odvolaciemu súdu je známe, že odborná verejnosť nedospela k jednoznačnému a zhodnému záveru, či veriteľovi patria zmluvne dohodnuté úroky aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru. K tejto otázke konštantná, ustálená judikatúra vytvorená nie je. Odvolací súd pripomína, že za súčasť ustálenej judikatúry je pre účely jej záväznosti potrebné považovať určitý právny názor opakovane potvrdený Najvyšším súdom SR (kedy ide o právny názor Najvyššieho súdu SR, nie jedného jeho senátu). Významnú hodnotu má aj to, či bolo takéto rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, teda bolo pripomienkované predpokladaným spôsobom a odsúhlasené príslušným kolégiom, a je tak považované za súčasť ustálenej judikatúry v obdobných veciach. Nie každé súdne rozhodnutie spadá pod širší pojem judikatúry. Pojem judikatúra zahŕňa publikované (v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) rozhodnutia dotýkajúce sa určitej otázky výkladu právnej normy, ktoré sú bezprostredne záväzné iba pre rozhodnutie v konkrétnej veci, neformálne z nich však často súdy vychádzajú. Publikovanie rozhodnutia v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky je výsledkom dlhodobšieho procesu zahŕňajúceho riešenie konkrétnej právnej otázky nielen výkladom sporného ustanovenia súdmi, ale aj napr. akademickou obcou, čo ho odlišuje od bežne zverejneného anonymizovaného rozhodnutia.

22. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov SR s opačným názorom ako v rozhodnutiach, na ktoré žalobca poukazoval, napr. Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12. 05. 2015, sp. zn. 16Co/322/2015, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 30. 06. 2015, sp. zn. 6Co/190/2014, či rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/611/2014 zo dňa 16. 12. 2014, rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/85/2013. Právny názor, v zmysle ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do dňa predčasnej splatnosti, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky bol podrobený aj prieskumu ústavnosti, kde uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18. 09. 2012 č. k. IV. ÚS 476/2012-14 je založené na výklade záveru, že je ústavne akceptovateľné, že po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru.

23. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu v druhom výroku, vrátane závislého výroku o trovách konania (tretí výrok), podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. Odvolaním nenapadnutý prvý výrok rozsudku prvoinštančného súdu, zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

25. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade boli v odvolacom konaní plne úspešní žalovaní 1/, 2/ zásadne by teda mali nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalovaným 1/, 2/ v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli, odvolací súd im náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).